

Det har knebet med fælles fodslag for Norden i forholdet til f.eks. EU, men den sag er ved at være på plads. Man er jo for nylig blevet enig om, at de tre nordiske EU-lande, nemlig Finland, Sverige og Danmark, holder formøder forud for topmøder i EU-regi for at forsøge at nå til enighed, for kan tre små lande tale med samme stemme, har ens ord større vægt, har man fundet ud af. Efterfølgende orienterer man så de to lande uden for EU, nemlig Norge og Island, og her er det et ønske fra Kristeligt Folkeparti, at såfremt Norge og Island ønsker det – de er jo med i EØS, altså i det indre marked, så det er jo ikke sådan, at de står helt udenfor som f.eks. Schweiz – skal de også være med ved selve møderne og ikke kun orienteres efterfølgende. Om det er på statsministerniveau eller på departementschefniveau er ikke så afgørende, men jeg synes, vi skal lytte til ønskerne fra Norge og Island, hvis de ønsker at være med. Det er et forslag fra Kristeligt Folkeparti.

Så om den nye struktur: Det er et skridt i den rigtige retning, at man bygger Nordisk Råd op på en ny måde. Det er noget, der går i gang ganske snart, og som vi skal tage stilling til om en uge her i denne sal, hvor Nordisk Råds session finder sted.

De sidste 5-6 år har vi været udsat for, havde jeg nær sagt, et tværfagligt flip i nordisk regi, hvor man pludselig fik en idé fra EU om, at nu skulle det være søjler, Nordensøjlen og Europasøjlen og Nærområdesøjlen. Det har ikke fungeret, så det, at man, havde jeg nær sagt, kører tilbage til en fagopdeling med fem hovedudvalg, er positivt og et klart skridt i den rigtige retning. Så har man også et præsidium, som tager sig af Nordisk Råds forhold til omverdenen, hvad enten det er EU eller andre dele af verden. Jeg mener, det er rigtigt, for det gør Nordisk Råd mere handlekraftigt og handledygtigt, så det er absolut et skridt i den rigtige retning.

Lad mig så give udtryk for et håb om, at man vil benytte den nye struktur til også at køre en række temaarrangementer, altså temakonferencer, hvor man indkalder de nordiske ordførere på området. Hvis det er trafik, ja, så er det trafikordførerne, hvis det er uddannelse, er det uddannelsesordførerne. Det er altså ikke nødvendigvis medlemmerne af Nordisk Råd, men de fremmeste politikere i de nordiske lande på de pågældende områder, og det er selvfølgelig ordførerne. Så får man nogle fagligt set uhyre interessante debatter. Jeg har fornemmet, at det også ligger i strukturen, at man vil benytte sig af den-

ne mulighed, og det opfordrer Kristeligt Folkeparti til.

I Kristeligt Folkeparti er vi ikke tilfredse med den generelle prioritering, dvs. regeringens prioritering, af det nordiske samarbejde. Jeg gav i en kort bemærkning udtryk for, at det bl.a. giver sig udtryk i, at den danske stat giver et tilskud til Foreningen Norden her i Danmark, som er væsentligt mindre end det, man giver i Sverige, Norge, Island og Finland, især når man tager højde for størrelsen af befolkningerne i de lande. Vi ligger helt i bund, vi ligger på det halve af, hvad man giver i Sverige, også når man tager højde for, at der er flere indbyggere i Sverige end i Danmark. Vi synes, det er beklageligt, at man ikke i højere grad som regering holder fast i familien og også på den måde støtter det nordiske samarbejde ved at støtte Foreningen Norden i Danmark.

Der er en rapport på vej, som også hr. Svend Erik Hovmand gjorde opmærksom på. Jeg tror, den hedder »Ole Norrback-rapporten«, den handler om barrierer i det nordiske samarbejde, og den viser et ikke helt godt billede af det nordiske samarbejde, når man kommer ned på jorden, og når det drejer sig om de enkelte borgere. Der er netop kommet et nyt nummer af det udmærkede tidsskrift Politik i Norden, som er udgivet af Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd. Her er et interview med den finske Oslo-ambasador Ole Norrback, som er i gang med denne barriererapport, og den viser temmelig overraskende, at dér, hvor det halter, er på myndighedsplan. Myndighederne i landene kender ikke de nordiske ordninger med hensyn til skat og pension og uddannelsesaftaler. De er noget fremmed for myndighederne.

Og hvorfor kender myndighederne dem ikke? Ja, det skyldes vel bl.a., at der er et politisk signal eller mangel på samme oppefra om, at det ikke er så vigtigt, og det behøver man ikke kende noget til. Så kan man oprette nok så meget »Hallo Norden«, som skal henviser til de myndigheder, der kan hjælpe folk, der har problemer, fordi de bliver beskattet både i Danmark og i Norge eller Sverige og Finland, fordi de kommer fra det ene land og bor og måske er gift i et andet land. Det er ikke rimeligt, at Hallo Norden-telefonen henviser til myndigheder, der ikke aner, hvordan reglerne er, og som heller ikke aner, hvor folk skal henvende sig. Her er der altså et stort problem.

Et andet problem gør sig såmænd også gældende i dag. Til trods for, at man taler om, at vi